

Na de hemelvaart

Ds. J.J. van Ekeveld – Handelingen 1:10-11
(Tussen Hemelvaartsdag en Pinksteren)

Zingen: Psalm 89: 9
Lezen: Handelingen 1: 1-14
Zingen: Psalm 150: 1, 2
Zingen: Psalm 96: 9
Zingen: Psalm 98: 4

Gemeente, de tekst voor de prediking vindt u in Handelingen 1 de verzen 10 en 11:

En alzo zij hun ogen naar de hemel hielden terwijl Hij heenvoer, zie, twee mannen stonden bij hen in witte kleding, welke ook zeiden: Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren.

Het thema van de preek is: Na de hemelvaart.

Wij ontmoeten:

1. Omhoog ziende discipelen
2. Neerdalende engelen
3. Een weerkomende Christus

1. Omhoog ziende discipelen

U hebt natuurlijk allemaal wel eens over Alva gehoord, uit onze vaderlandse geschiedenis. In het begin van de Tachtigjarige Oorlog was hij de aanvoerder van de Spaanse legers. Aan Alva werd eens gevraagd of hij recent een zonsverduistering had gezien. Het antwoord dat hij gaf was: 'Ik ben zo druk met de aarde, dat ik geen tijd heb voor de hemel.' Daar moet je eens over denken. Voor hoeveel miljoenen mensen zal dat niet gelden in Nederland? En voor hoeveel kerkmensen? Misschien geldt het ook wel voor u: 'Ik heb het zo druk met de aarde, dat ik geen tijd heb voor de hemel.'

Gemeente, bij de discipelen op de Olijfberg was het net andersom. Ze waren zo vol van de hemel dat ze de aarde vergaten.

We lezen in Handelingen 1 hoe Christus is opgevaren ten hemel. Hij heeft de weg gebaad naar de hemel. Hij is daar met eer en heerlijkheid gekroond. De discipelen hebben gezien hoe Hij opvoer ten hemel. Zij hebben hem nagekeken toen Hij, met Zijn zegenende handen uitgebreid, opvoer totdat de wolk Hem wegnam van hun gezicht. Ze hebben Hem nagekeken.

In het tiende vers staat: *En alzo zij hun ogen naar den hemel hielden...* Het Griekse woord heeft de betekenis van een sterk, een ingespannen, een aanhoudend zien. Ze keken maar omhoog. Ze konden hun ogen niet van de hemel afhouden. Hun hart was vervuld

met Christus. Ze waren vol van Zijn heerlijkheid. Ze vergaten alles. Ze keken alleen maar naar boven.

En alzo zij hun ogen naar de hemel hielden, terwijl Hij heenvoer... De discipelen waren hier hemelsgezind. Precies het omgekeerde van wat Alva zei en wat de levenspraktijk is van zoveel mensen. De discipelen vergeten de aarde om de hemel.

Weten wij uit ons eigen leven wat dat is, gemeente? Gods kinderen zijn wel eens zo vervuld met de hemelse dingen, dat zij de aarde vergeten, dat ze vergeten dat ze nog in de strijd zijn.

Dat kan zijn in de binnenkamer van het gebed, als de Heere overkomt en de hemel zo dichtbij komt, dat je alles vergeet. Dan begrijp je er iets van wat Asaf gezegd heeft: *Het is mij goed nabij God te wezen (Ps.73:28)*. Je zou daar dan altijd wel willen blijven. Je vergeet de aarde om de hemel.

Dat kan ook als de Heere spreekt tot je ziel. Misschien zitten er hier vandaag wel mensen met de hunkering in het hart: 'Spreek Gij tot mijn ziel: Ik ben uw heil alleen.' Als de Heere dat doet, dan is het hart zo vol van God en goddelijke zaken, dat je de aarde vergeet.

Het kan ook als je in de kerk zit. Het zou een wonder zijn als het vandaag zo zou zijn. Als de prediking kracht doet in je hart, dan valt alles weg. Dan is het alsof je alleen in de kerk zit.

Dat kan wanneer we buiten onszelf mogen zien op Christus. Wilhelmus à Brakel zegt het in zijn Redelijke Godsdienst zo mooi: 'Dan trekt de dierbaarheid van Jezus mijn handen en mijn voeten en heel mijn hart naar Hem toe.' Op zulke ogenblikken zie je niemand dan Jezus alleen. Je wordt dan niet moe om op Hem te zien en er is dan een zalige vrede in je hart. Zouden we op zulke ogenblikken de aarde niet vergeten?

We zouden zo door kunnen gaan. Onvergetelijke ogenblikken in het geestelijke leven, ogenblikken waarin het hart vol is van God, vol van de hemelse dingen, zodat we de aarde vergeten. De catechismus noemt dit 'het beginsel van de eeuwige blijdschap'. 'Nademaal ik het beginsel van de eeuwige blijdschap hier al in mijn hart gevoel...'

Om nog één ding te noemen: de Heere brengt Zijn kinderen wel eens op de Nebo. Wat bedoel ik daarmee? Mozes mocht vanwege zijn ongehoorzaamheid Kanaän niet in. Wel werd Mozes door de Heere, kort voor zijn sterven, gebracht op de top van de Nebo. Vanaf de Nebo zag hij van verre Kanaän liggen. Zo brengt de Heere Zijn kinderen in geestelijk opzicht wel eens op de top van de Nebo en dan zien ze van ver dat heerlijke land van Immanuël liggen. Er is dan een voorsmaak van de hemel in het hart; je mag dan overal overheen zien.

Kijk, dat zijn ogenblikken dat we de aarde vergeten om de hemel.

En alzo zij hun ogen naar de hemel hielden, terwijl Hij heenvoer... Zo was het ook bij de discipelen. Ze vergeten de aarde om de hemel en ze kijken maar naar boven. Hun oog wil hun geliefde Meester vasthouden. Toen de wolk Hem wegnam van hun gezicht bleven ze maar naar boven kijken, om als het ware met hun ogen die wolk te doorboren. Zo vol waren ze van Jezus' heerlijkheid. Zo vol waren ze van de hemel. Ze vergeten de aarde. Ze kijken alleen maar naar boven. Daar is hun Jezus, daar is hun Zaligmaker.

Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods (Kol.3:1). Daar is Hij om voor hen plaats te bereiden. Daar is Hij, aan de rechterhand van de Vader, hun Voorbidder. Ze zijn vol van Hem. En daarom kijken ze alleen maar naar boven.

Dat is het eerste: omhoog ziende discipelen. Maar vervolgens onze tweede gedachte:

2. Neerdalende engelen

Wij lezen verder: *Zie, twee mannen stonden bij hen in witte kleding.* Wat zijn dat voor mannen geweest? Dat weten jullie natuurlijk wel, kinderen. Dat waren engelen, want ze dragen witte kleding. Ze komen regelrecht uit de hemel. De kleur van de hemel is wit, vandaar dat hier geschreven staat: *in witte kleding.*

Dat zal ook straks de kleur van de verlost en in de eeuwige zaligheid zijn. Ik lees in de Openbaring van Johannes: *Zij hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed van het Lam (Openb.7:14).*

Wit wijst op smetteloosheid, op volkomen heiligheid, op reinheid. In de hemel is geen zonde meer, geen ongerechtigheid meer, geen afdwalen meer van de Heere. Daar is alles volkomen en volmaakt.

Dat doet Gods kinderen, als de Heere ze op de top van de Nebo brengt, wel eens onuitsprekelijk naar de hemel verlangen! Dan hoeven ze nooit meer te zondigen. Hier hebben ze droefheid over de zonde en roepen ze uit: *Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd (Ps.51:6).*

Je zou de zonde in je leven wel met wortel en tak willen uitroeien, maar het lukt maar niet. Je moet dat boze bestaan, dat Adamsbestaan, meedragen. Dat doet met Paulus zeggen: *Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? (Rom.7:24)*

Gemeente, hoe verder op de weg van het geestelijke leven, hoe meer geloofsoefeningen, hoe meer je de zonde moet worden. Ik lees van vader Jakob dat hij 'oud was en der dagen zat'. Was hij levensmoe? Nee, dat niet, maar hij was de zonde zat. Het nieuwe leven hijgt naar de volmaaktheid en dat doet naar de hemel verlangen, want daar is geen zonde meer. 'Wanneer komt die dag, dat ik bij U mag wezen?'

Wit is de kleur van de hemel. En wat is onze kleur? Als kinderen van Adam zijn we net het tegenovergestelde; onze kleur is zwart. De bruid uit het Hooglied heeft het gezegd: *Ik ben zwart, doch liefelijk (Hoogl.1:5).* Ze was liefelijk in haar Bruidegom, maar in zichzelf bleef ze zwart.

Dat is onze kleur, gemeente. Hebt u het al geleerd in uw leven? Als we die zwarte kleur van ons eigen leven leren kennen, dan komt er een uitzien naar dat 'wit'. Hoe zal een zwarte zondaar ooit het witte kleed kunnen ontvangen? Alleen door het rood van Jezus' bloed. Het is de boodschap van het evangelie, dat het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, reinigt van alle zonde. Dat is het wondere geheim van het zalig worden. Als het zwarte zondaarskleed gedoopt wordt in dat rode bloed, dan komt het er wit uit. Zalig dat heilgeheim te kennen! Wit gewassen in Jezus' bloed, ziet de Heere geen zonde meer in Zijn Jakob en geen overtreding meer in Zijn Israël. Daarbuiten kan er en mag er geen rust zijn in ons leven.

Twee mannen in witte kleding. Twee engelen. Wit, de kleur van de hemel. Christus zelf heeft deze twee engelen gezonden. Hij is heengegaan naar de hemel, maar die twee mannen zijn er een levend bewijs van dat Christus in de hemel Zijn Kerk op aarde niet vergeet. Wat een troost voor die omhoog kijkende discipelen! Nu al, zo kort na Zijn heengaan, zendt Hij twee engelen. En straks, tien dagen later, zal Hij op de Pinksterdag, Zijn Geest zenden.

Al is Christus in de hemel, Hij vergeet Zijn Kerk op de aarde niet. Hij vergeet ze niet in hun strijd, in hun droefheid, in hun onmogelijkheid, in hun duisternis. Hij blijft hen leiden. Hij blijft hen onderwijzen. We zeggen het de catechismus maar na: al is Hij naar Zijn mensheid opgevaren naar de hemel, naar Zijn godheid, genade, majesteit en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons.

Ach, hadden Gods kinderen dat nu altijd maar in het oog. Er zijn zo vaak wolken, die het uitzicht op Hem wegnemen. Ik hoor Sion klagen, zoals we dat vinden in de profetie van Jesaja: *De HEERE heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten* (Jes.49:14). Hoe komt dat? We hebben Hem dan niet in het oog. Dan zijn er wolken die het geloofsoog verduisteren. Wolken van ongelooft, van aardsghezindheid, van liefde tot de zonde en van wereldgelijkvormigheid. Weet u wat ons ongeluk is? We zijn geneigd God af te meten naar wat wij van Hem zien. Maar weet, die trouwe Christus in de hemel vergeet Zijn Kerk op aarde geen seconde, ook al ziet die Kerk er helemaal niets van. In de hemel is Hij altijd bezig tot nut van Zijn Kerk.

Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? (Jes.49:15) Dat kan toch niet? Een rechtgeaarde moeder kan haar kind niet vergeten. En toch kan dat, en het gebeurt soms ook. Maar: *Ofschoon deze vergate, zo zal ik toch u niet vergeten* (Jes.49:15). Die twee mannen, in witte kleding vanuit de hemel gekomen, zijn het bewijs dat Christus Zijn Kerk op aarde niet vergeet.

Twee engelen... Is het u wel eens opgevallen dat Christus steeds omringd is geweest door engelen? Bij Zijn geboorte was het de engelenshare boven de velden van Efratha. En na de verzoeking in de woestijn lezen we: *De engelen zijn toegekomen en dienden Hem* (Matth.4:11). In de hof van Gethsémané kwam er een engel die Hem versterkte. En bij Zijn opstanding waren er ook weer twee engelen bij dat lege graf. Ook hier zijn er weer twee engelen die door Christus vanuit de hemel naar Zijn discipelen worden gezonden. Het moet ons opvallen dat de engelen altijd ten nauwste betrokken zijn bij het werk van Christus.

Gemeente, weet u wat de grootste vreugde is voor de engelen? Dat God de eer krijgt. Daar hebben ze al van gezongen boven de velden van Efratha: *Ere zij God!* (Luk.2:14) De engelen hebben zich er heilig in verheugd dat Christus God volmaakt de eer heeft gegeven. Daarin komen de engelen en de verlostten met elkaar overeen, want dat wordt ook de grootste blijdschap voor Gods Kerk.

Wij kunnen soms zo bezig zijn met uitsluitend onze zaligheid, maar de Heere brengt Zijn kinderen op de plaats waar de eer van God hun alles wordt. Dan leeft in ons hart: 'Ik zal nooit echt zalig kunnen zijn, ik zal nooit echt blij kunnen zijn, als ik zou weten dat door mijn zaligheid God aan zijn eer tekort komt.' Juist daarom wordt Christus zo gepast voor het geloof, omdat Hij God verheerlijkt heeft. Anders gezegd: er is in Christus geen

tegenstelling tussen de eer van God en mijn zaligheid. In de zaligheid van zondaren wordt God verheerlijkt.

Dat is de blijdschap van de engelen. Dat is de blijdschap van de verlost. Straks in de eeuwige heerlijkheid zullen mensentong en engelenstem samenstemmen en samen zingen in de verheerlijking van de drie-enige, volzalige God.

Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Daar staan dan die beide engelen in hun witte kleding. Ze zijn gezonden met een boodschap.

Gij Galilese mannen. De engelen weten wie de discipelen zijn. Ze weten hun afkomst. Ze komen uit het verachte Galilea, het 'Galilea der heidenen'. Het land van de duisternis en van de schaduw van de dood, zo lezen we in de profetieën van Jesaja. De afkomst van de discipelen was niet zo best.

Gemeente, bent u voor Gods aangezicht wel eens bij uw afkomst bepaald? Dan ga je doorleven: 'Ik kom uit het verloren paradijs. Ik ben een kind, een zoon, een dochter van Adam.' Als Christus als Borg, als Zaligmaker in ons leven betekenis krijgt, dan zullen we ook onze afkomst leren kennen. Onze afkomst bepaalt ons bij onze schuld. We ervaren dan dat God rechtvaardig zou zijn als hij ons voor altijd voorbij zou gaan.

Gij Galilese mannen. Dat is de afkomst van de discipelen. Christus heeft hen gevonden, opgezocht in het 'Galilea der heidenen'. Daarin wordt ons gepredikt: *Het onedele der wereld en het verachte heeft God uitverkoren* (1 Kor.1:28). Dat mag tot bemoediging zijn van allen die, wanneer ze op hun afkomst zien, moeten zeggen: 'Bij mij is enkel schuld. Zou God met zo één als ik wel te doen willen hebben?'

Gij Galilese mannen, wat staat gij en ziet op naar de hemel? Gemeente, als we daar goed naar luisteren, dan klinkt in de woorden van de engelen een zacht verwijt. Waarom blijven jullie alleen maar naar boven kijken? Waarom vergeten jullie de aarde?

Zeker, het zijn onvergetelijke, zalige ogenblikken, waarop we de aarde vergeten om de hemel. Maar zo kan het niet blijven. We zijn nog niet in Kanaän. We zijn nog in de strijd, in de aanvechting en in de vreemdelingschap, in de woestijn van dit leven. *Zeg de kinderen Israëls dat zij voorttrekken* (Ex.14:15).

Wat staan jullie daar voortdurend naar boven te kijken? Jullie moeten weer verder, de strijd in, de verdrukkingen in. Jullie hebben nog een taak op de aarde. Het is te begrijpen dat je de aarde een ogenblik vergeten bent om de hemel, maar nu weer terug. Je hebt nog een taak op de aarde.

Wat staat gij en ziet op naar de hemel? De discipelen mochten niet omhoog blijven kijken. Ze hadden nog een taak en een roeping en ze mochten de aarde niet vergeten om de hemel. De Heilige Geest zou komen op Pinksteren en Die zou hen bekwamen om getuigen van Christus te zijn. Gij zult Mijn getuigen zijn, hier op deze aarde als predikers van Mijn evangelie. Mijn getuigen, als middelen om anderen voor Christus te gewinnen.

Zeker, de Heere schenkt Zijn kinderen wel eens zalige ogenblikken, dat het hart vol van de hemel is. Je krijgt dan weer nieuwe moed en kracht voor de strijd en je roeping op de aarde.

Gods Kerk mag de aarde echter niet vergeten. Een kloostermentaliteit is in strijd met de Schrift. De Kerk mag niet van de wereld zijn, ze mag niet in de wereld opgaan, maar staat wel midden in de wereld.

Ik denk wel eens: is dat niet één van de grote noden vandaag, dat de kerk de hemel vergeet om de aarde? Net als Alva. Zo druk met de aarde en vul het maar in wat je eigen leven betreft. Geen tijd voor de hemel, geen tijd voor God en goddelijke zaken. We zijn zo verweven met de aarde dat de grenzen vervagen. Als het goed is, moet je leven hier op aarde toch staan in het teken van: *Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn* (Kol.3:1).

Maar dat betekent niet dat Gods kerk de wereld mag verwaarlozen. 'Wat staan jullie daar en wat zien jullie op naar de hemel? Kom, nu hebben jullie lang genoeg gekeken. Nu weer naar de aarde zien.' De discipelen hebben nog een grote taak op de aarde. De Kerk van Christus staat midden in deze wereld en heeft hier haar taak en haar roeping.

Welke taak hadden de discipelen? Deze: *Gij zult Mijn getuigen zijn* (Hand.1:8). Niet ieder kind van God wordt geroepen tot een bijzonder ambt zoals diaken, ouderling of predikant. Maar er is wel een ambt aller gelovigen. *Gij zult Mijn getuigen zijn*, zegt Christus. Dat betekent: profeet zijn om Zijn Naam te belijden in een wereld die daar haaks op staat. Dat betekent: priester zijn om jezelf op te offeren, te wijden aan de zoete dienst van God. Maar ook: koning zijn om te strijden tegen de zonden en tegen de geest van een wereld waarin voor God helemaal geen plaats is. Dat betekent het als Christus zegt: *Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken* (Matth.5:16).

Hoe staat het met die taak op de aarde? Kunnen ze het aan u merken dat u een christen bent op uw werk, in uw gezin? De burens, kunnen zij het aan u merken?

U kent dat gedicht misschien wel: 'Mijn rechterbuurman is vannacht gestorven, en ik, ik heb nooit één woord tot zijn behoud gezegd!' Kunnen ze aan u merken - wees nu eens eerlijk - wat het betekent om de Heere te vrezen?

De discipelen worden door dat woord van de engel weer terug geroepen van de hemel naar de aarde. Het is een rijke zegen als we in de binnenkamer van het gebed de Heere mogen ontmoeten. Maar we mogen niet in die binnenkamer blijven zitten. God zet Zijn volk midden in de strijd, midden in het gewoel van deze chaotische, zuchtende, kreunende wereld.

En daarom: nu niet langer naar boven blijven kijken! Je mag de aarde niet vergeten om de hemel. De aarde is er ook nog en daar heb je je taak en je roeping en je opdracht. De hemelvaart bepaalt ons bij de hemel. Maar hier wordt de kerk weer teruggeroepen naar de aarde.

En nog eens: hoe staat het daarmee? Bent u een licht op een kandelaar, een levende getuige van de grote werken van God? Of merken ze niets aan u? Kunnen ze op uw werk merken dat u zondags hier in de kerk zit? Dan moet je zeggen, en ieder beginne maar bij zichzelf: 'Wat zijn we vaak ver weg! Wat gaat er vaak weinig van ons uit!'

Wat horen onze kinderen en onze jongelui nog? Ik vraag wel eens, als je een gesprek hebt met catechisanten of met belijdeniscatechisanten: 'Zeg, zijn er nu in jouw omgeving

mensen van wie je zegt: daar ben ik jaloers op, dat is nu een kind van God? Zijn die er in jouw omgeving?’ Dan gebeurt het zo vaak dat ze zeggen: ‘Nee, eigenlijk niet.’

Ik denk ook aan die jongen op catechisatie, een stoere knul. Ik stelde hem ook die vraag. Hij keek me aan en zijn ogen vulden zich met tranen. Hij zei: ‘Ja, dominee, mijn opa.’ Dat trof me. Je merkte, die jongen was jaloers op zijn opa. Hij hoorde zijn opa wel eens vertellen wie God in Christus is voor een schuldig mens.

Zijn er hier die onze jeugd de dienst van God vanuit hun eigen leven wel eens hartelijk mogen aanprijzen? Of moeten de meeste jongelui ook hier zeggen: ‘In mijn naaste omgeving zou ik eigenlijk niemand weten?’ Wat is het erg als er zo weinig verschil te merken is tussen Gods volk en de wereld, omdat Gods kinderen zo aards gezind zijn.

Weet u hoe dat komt? Omdat ze zo ver bij de Heere vandaan leven. Zou niet een van de grote noden van onze tijd zijn, dat de kerk zover bij haar Koning vandaan leeft? Want waar een nabij leven is, is dat te zien en te merken. Wie in de binnenkamer Christus heeft ontmoet, draagt de geur van Christus met zich mee.

Jaren geleden hoorde ik ds. Van Haaren een keer in een preek in dat verband zeggen: ‘Als moeder een hele poos in de keuken bezig geweest is om eten te koken en ze komt op een gegeven moment in de kamer, dan ruik je dat moeder in de keuken geweest is. Ze ruikt nog naar de keuken.’

Als je Christus ontmoet hebt in de binnenkamer van je gebed, dan is dat te ruiken. Dat is bijbels. Paulus spreekt over mensen die de geur van Christus verspreiden. Dan heb je in de binnenkamer ervaren dat de hemel en de aarde zo dicht bij elkaar komen, dat ze elkaar raken. Je bent dan een ogenblik de aarde vergeten. Als zo de geur van Christus verspreid wordt, dan worden onze jongens en meisjes jaloers. Ze zeggen dan: ‘Die man, die vrouw, die heeft iets wat ik mis.’

Het moge ons tot schuld worden, dat het veel te weinig ervaren wordt. Het moet daarheen om als schuldigen aan Zijn voeten te komen. Daar wordt Hij weer ontmoet in Zijn genade en komt ons leven weer in de glans van Zijn genade. Dan zult u de aarde niet vergeten, maar door die genade iets verspreiden van de reuk van Christus.

En daarom, discipelen, niet naar boven blijven kijken! *Wat staat gij en ziet op naar de hemel?* Nu weer terug naar de aarde. Want daar heb je nog een taak, tot de grote dag waarop Jezus terugkomt.

Dat is het derde waar we op letten. Maar we gaan eerst met elkaar zingen uit Psalm 96, het negende vers:

’t Juich al voor ’t aangezicht des HEEREN!
Hij komt, Die d’ aarde zal regeren
En richten vol van majesteit;
De wereld zal gerechtigheid,
Het mensdom Zijne waarheid eren.

We stonden stil bij omhoog kijkende discipelen, neerkomende engelen en tenslotte bij:

3. Een weerkomende Christus

De engelen voegen er nog aan toe: *Deze Jezus, Die van u opgenomen is in de hemel, zal also komen, gelijkerwijs gij Hem naar de hemel hebt zien heenvaren.* De discipelen hebben nog een taak op deze wereld, maar die staat helemaal in de verwachting van de wederkomst van Hem Die ze hebben zien opvaren naar de hemel. Daar spreken de engelen hier over. Het gaat hier over de wederkomst. Zoals Hij heenging naar de hemel, zo zal Hij weer terugkomen.

Daar had Christus Zelf ook over gesproken. *Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben* (Joh.14:2-3).

Lichamelijk is Christus opgevaren en zo zal Hij ook wederkomen. Toen Hij opvoer naar de hemel, was er een wolk die Hem wegnam van hun gezicht. Zo zal Hij ook terugkomen met de wolken. Toen Hij opvoer naar de hemel, waren er engelen die Hem met gejuich en bazuïngeklank hebben begroet. Zo zal Hij ook wederkomen, omstuwd door legerscharen van engelen. Wat zal dat zijn, die grote dag van Zijn wederkomst! Deze Jezus zal also terugkomen, zoals jullie hem hebben zien heenvaren.

Er is dus een lijn van de hemelvaart naar de wederkomst. Tussen hemelvaart en wederkomst heeft de kerk hier op aarde haar roeping te vervullen. Maar in de verwachting: Hij komt terug!

Er zijn nu al twintig eeuwen voorbijgegaan sinds de engelen dit gezegd hebben. De discipelen zullen wel niet gedacht hebben dat het zo lang zou duren. In de dagen van de apostelen waren er spotters die zeiden: 'Waar blijft de dag van Zijn toekomst? Alles blijft hetzelfde.' Maar dan zegt Petrus: 'Weet dan dat bij de Heere duizend jaren zijn als een dag en er is bij Hem geen traagheid in de vervulling van Zijn belofte.'

Hij maakt haast om te komen, al duurt het nog twintig eeuwen, bij wijze van spreken. Hij maakt haast, maar eerst is Hij nog lankmoedig over ons. Er staat: *Niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen* (2 Petr.3:9). Daarom duurt het zo lang, maar die dag komt.

Wanneer, dat weet niemand. Van die dag en van die ure weet niemand. Maar ik moet leven alsof het vandaag zal zijn. Zijn komst zal ook plotseling zijn. Als een dief in de nacht, staat er. Als er vannacht om drie uur iemand bij u komt inbreken, dan belt hij vanavond niet op en zegt: 'Ik ga vannacht om drie uur bij jullie inbreken.' Nee, hij komt zomaar onverwacht. Je schrikt en je bent er door geschokt. Er is ingebroken! Alles ligt overhoop. Zo plotseling, zo onverwacht zal het zijn. Hij komt als een dief in de nacht.

Wanneer komt Hij? Als Hij klaar is met Zijn werk in de hemel. Als Hij voor al Zijn kinderen een plaats in de hemel heeft bereid. Als de Geest van Pinksteren op aarde de laatste zal hebben toegebracht. Als de maat van de zonde is vol, dan zal het zijn.

De Heere weet hoe laat het is op de klok van de wereldgeschiedenis. Elf uur? Kwart voor twaalf? Eén minuut voor twaalf? De Heere weet dat. Dan komt de ten hemel gevaren Koning. Dan komt de Bruidegom terug om Zijn bruid voor eeuwig, niet alleen naar de ziel, maar naar lichaam en ziel, tot Zich te nemen. Daar ziet de Bruidegom in de hemel naar uit.

Maar is er op aarde ook een bruidsgemeente die daar naar uitzielt? Wordt de bede van Johannes op Patmos nog gehoord: *Ja, kom, Heere Jezus* (Openb.22:20)? Het verlangen

van Guido de Brès, wordt dat nog gekend? ‘Daarom verwachten wij die grote dag met een groot verlangen, om ten volle te genieten de beloften Gods.’

Wat zou je denken van een bruid die helemaal niet naar de bruiloftsdag uitzielt? Dan zeg je toch: ‘Nou, jullie kunnen beter maar niet gaan trouwen; stop er maar mee.’ Wat denkt u van een bruidsgemeente op aarde die helemaal niet uitzielt naar de Bruidegom? Dan deugt er toch iets niet?

De boodschap van de engelen over de wederkomst is bedoeld tot bemoediging van de discipelen, tot troost, nu ze hun taak op aarde, met alle moeite en strijd daaraan verbonden, moeten gaan opnemen.

De catechismus vraagt: ‘Wat troost u de wederkomst van Christus?’ Wat is het hart van die troost? Ik zou zeggen, de twee woordjes: *Deze Jezus*. Deze Jezus, Die u hebt zien heenvaren, Die zal terugkomen. Dat is het hart van die troost en van die bemoediging.

Dezelfde, Die Zich in uw plaats stelde in Gods gericht.

Dezelfde, Die u zo heeft liefgehad, dat Hij voor u de hemel verliet en op aarde het oordeel van de hel wilde dragen.

Dezelfde, Die Zich aan u geopenbaard heeft.

Dezelfde, Die u onderwezen heeft.

Dezelfde, Die u zo hebt lief gekregen met een hartelijke wederliefde, omdat Hij u eerst heeft liefgehad.

Deze Jezus, Dezelfde, komt terug.

Dat is het hart van die troost en van die bemoediging.

Gemeente, dan wordt ook direct duidelijk of die troost ook ons geldt. Dat is alleen zo als wij Christus hebben leren kennen. Dat is altijd weer de levensvraag: wie is Jezus voor u? Welk antwoord geeft uw hart? Wie is Jezus voor u? De Borg, de Zaligmaker, is Hij altijd nog een vreemde voor u gebleven? Als dat zo is, dan is die troost niet voor u! Want die engelen zeggen tegen de discipelen: *Deze Jezus*.

Is Hij geen vreemde voor u? Kent u Christus? Hebt u Hem leren kennen? Mocht u met Hem omgaan? Dan is het deze Jezus, Dezelfde, Die zal terugkomen.

Er was jaren geleden een oude, geoefende dominee, die aan een jonge dominee die net begonnen was, de vraag stelde: ‘Ken jij Jezus?’ Het antwoord was: ‘Ik geloof het wel.’ Toen vroeg die oude dominee: ‘Hoe ziet Hij er dan uit?’ Toen was het antwoord: ‘Dat weet ik. Hij is blank en Hij is rood. Blank in Zijn heiligheid, rood in Zijn bloedgerechtigheid. Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk!’

Gemeente, kent u Christus? U zegt: ‘Ja, dat is een hele vraag, om daar antwoord op te geven.’ Ja, dat is zeker waar. Ik begrijp dat u dat zegt. Maar het komt daar toch wel op aan.

U zou toch geen dominee op de preekstoel willen hebben, die u rust gaf buiten Christus? Dat moet u maar eens vragen aan bekommerde harten. Hun ziel schreeuwt naar Christus. Buiten Christus vinden ze geen rust.

Wat kunnen we bezig zijn zelf allerlei rustbanken in elkaar te zetten buiten Christus! Maar de Heilige Geest stoot ons er van af. Het moet naar Christus heen in ons leven, zodat Hij geen vreemde voor ons is.

Deze Jezus' Je weet je toch hoe Hij Zich aan je openbaarde, in die donkere nacht van je verloren leven, toen ieder nog zalig kon worden, maar het voor jou niet meer kon? Hij is je toen toch dierbaar, noodzakelijk geworden? Deze Jezus, Dezelfde, Die zal terugkomen. Dat is het hart van die troostboodschap voor de discipelen, als ze weer teruggeroepen worden naar de aarde en als ze dan hun taak moeten gaan verrichten.

Gemeente, wanneer we nog onbekeerd zijn, dan kennen we Christus niet en dan is Zijn wederkomst geen troost voor ons, maar een verschrikking! Hij komt als Rechter om te oordelen de levenden en de doden. We zullen dan voor Zijn rechterstoel staan.

Jongelui, denken jullie daar wel eens aan? Dan komt heel je leven terug en al de preken die je gehoord hebt en ook hoe je je zaterdagavond besteed hebt. Denken jullie er wel eens aan: 'Ik zal straks voor die rechterstoel staan?' Als we dan geen Borg hebben, als we dan niet geborgen zijn in Christus' bloed, dan kan het oordeel niet dan vreselijk wezen. Hoe is het mogelijk, dat een mens rusten kan buiten Christus? Het kan toch geen uitstel lijden?

De duivel zegt altijd: 'Morgen...' Totdat er geen morgen meer is. Maar Christus zegt: 'Heden!' *Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet (Ps.95:7-8)*. Er is nog doen aan. De nodigheden van het evangelie komen nog tot ons. De Heere heeft geen lust in de dood van de goddelozen. Val Hem toch te voet!

Er zijn ontdekte zondaren die hun schuld en zonden hebben leren kennen. Heel hun leven klaagt hen aan. Hun schuld staat open en het zondepak drukt hun schouders naar beneden. Maar ze durven niet te zeggen dat zij Christus kennen. Zoveel van Hem is voor hen nog verborgen, ook al hebben ze honderden preken gehoord. Als ze aan de wederkomst denken, dan beeft en siddert hun hart: 'Dan moet ik God ontmoeten met een openstaande schuld.'

Zitten er hier zulke mensen? O, laat het u toch te doen zijn om Christus te leren kennen! Laat uw werkzaamheden daar toch op gericht zijn! Onderzoek de Schriften; die zijn het die van Hem getuigen. Zoek de rust niet in je tranen, in je gebeden, in je werken, maar zoek het buiten jezelf en alleen in Hem. Alleen als u Hem leert kennen gaat u iets verstaan van de troost van het woord: *Deze Jezus*. Hij is het Die terugkomt.

Wat is er dan een volheid in *deze Jezus*! Naarmate we Hem leren kennen, naar die mate gaan we ook iets verstaan van de troost van Zijn wederkomst.

Waarom is er zo weinig uitzien naar de wederkomst? Laten we nu maar eerlijk zijn: omdat er zo weinig Christuskennis is. Daar zit het op vast. Als zelfs Paulus moest zeggen: *Opdat ik Hem kenne (Fil.3:10)*, met andere woorden: 'Ik ken nog zo weinig van Hem', hoe is het dan met ons?

Deze Jezus. Hij komt terug. Wat een boodschap voor de discipelen! Ze hoeven niet langer naar boven te kijken. Ze mogen weer naar de aarde kijken. Ze hebben hier hun roeping en hun taak te vervullen in het besef: die Jezus, Die ons heeft liefgehad, vergeet ons in de hemel niet en Hij zal terugkomen.

Maar eerst zal Hij de belofte van Zijn Geest vervullen, tien dagen later. Die Geest zal een bruid voor Christus werven op deze aarde. Als die bruidsgemeente geworven is, als de laatste is toegebracht, dan komt Christus terug. De Bruidegom in de hemel ziet er naar

uit. Hij verlangt er naar om terug te komen, om Zijn bruid op te halen en aan Zijn Vader voor te stellen als een reine maagd, zonder vlek en zonder rimpel, in het wit van de hemel.

De ten hemel gevaren Koning heeft het gezegd: *Zie, Ik kom haastelijk* (Openb.3:11). Vindt Hij een bruid op de aarde die naar Hem verlangt?

Weet u wat het grootste wonder is? Het verlangen van die ten hemel gevaren Christus is oneindig veel groter dan het verlangen van de bruid!

Amen.

Slotzang: Psalm 98: 4

Laat al de stromen vrolijk zingen,
De handen klappen naar omhoog;
't Gebergte, vol van vreugde, springen,
En hupp'len voor des HEEREN oog;
Hij komt, Hij komt om d' aard' te richten,
De wereld in gerechtigheid;
Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten,
Wordt in rechtmatigheid geleid.